



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **A. G., nar. X**
státní příslušnost X

zastoupen: **Mgr. Tomášem Císařem**, advokátem,
se sídlem Vyšehradská 415/9, 128 00 Praha 2, č. ev. ČAK 15 262

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**,
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. listopadu 2024, č. j. CPR-51522-3/ČJ-2024-930310-V237

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž bylo změněno rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 9. 9. 2024, č.j. KRPA-391228-23/ČJ-2022-000022-SV, o správním vyhoštění žalobce podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské

republiky, Lichtenštejského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, stanovenou v trvání jednoho roku, tak, že část výroku ve znění „... a stanoví se doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, se stanovuje na 1 rok.“ se mění a nově zní „... a doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie se stanovuje na 3 měsíce“ a část výroku ve znění „Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování.“ se mění a nově zní „Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, se stanoví v souladu s § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. ode dne, kdy cizinec z území členských států EU vycestuje.“ Ve zbylé části bylo žalobou napadeným rozhodnutím rozhodnutí nalézacího správního orgánu potvrzeno.

II. Žaloba a její podstatný obsah

2. Žalobce ve své žalobě předně správním orgánům vytkl, že nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, ve smyslu ust. § 3 zákona č. 500/1999 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), když důkladně zjistily skutečnosti svědčící v neprospěch žalobce, ale nezjišťovaly skutečnosti svědčící v jeho prospěch v souladu s ust. § 50 odst. 3 správního řádu. Žalovaný rovněž nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy osob, tj. v tomto případě žalobce, čímž došlo i k porušení ust. § 2 odst. 3, odst. 4 správního řádu.
3. Žalobce má napadené rozhodnutí za nepřiměřené, pokud jde o jím uložené opatření. Jak samotná forma uloženého opatření, tak délka správního vyhoštění byla podle žalobce vyměřena zcela nepřiměřeně a neadekvátně okolnostem případu a odporuje základní zásadám činnosti správních orgánů, především pokud jde o zásady proporcionality a právní jistoty. Žalobce přitom poukázal na skutečnost, že se jednalo o zjevně nevědomé jednání žalobce a mělo tak být s ohledem na okolnosti případu postupováno podle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců.
4. Žalobce dále namítal, že žalovaný nedostatečně posoudil přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud jde o zásah do jeho soukromého života. Žalovaný se podle žalobce nijak nevypořádal s možnými důsledky rozhodnutí o správním vyhoštění pro budoucí život žalobce.
5. Žalobce také žalovanému vytkl formalistické rozhodování a nezohlednění specifik celého případu, kdy jeho hodnocení nijak nepokrývá konkrétní rodinnou situaci žalobce. Namítal, že napadené rozhodnutí nereflektuje polehčující okolnosti, excesivnost jednání, jeho bezúhonnost a společenskou nezávadovost a spolupráci se správním orgánem. Správní orgán tyto skutečnosti podle žalobce nezohledňuje ani v úvaze o délce vyhoštění, kterou zkrátil pouze s ohledem na průtahy v projednávané věci. Polehčujícími okolnostem se správní orgán bezdůvodně nezabýval, čímž podle žalobce zatížil své rozhodnutí v mnoha ohledech nepřezkoumatelností.
6. Žalobce má napadené rozhodnutí rovněž za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť staví přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění pouze na zjištění, že žalobce má v zemi původu zázemí, což nemůže být jediným kritériem posouzení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že považuje za účelové tvrzení žalobce, že se neoprávněného pobytu na území České republiky dopustil nevědomě, když měl za to, že jej k pobytu opravňuje jím podané odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra o zamítnutí jeho žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty. Žalovaný přitom argumentoval tím, že podání opravného prostředku nebylo v tomto případě nijak doloženo, a proto tato okolnost nemůže být žalobci nijak ku prospěchu.
8. Dále žalovaný poukázal na to, že všechny okolnosti, zejména pak ty polehčující, i kritéria přiměřenosti zhodnotil dostatečně již nalézací správní orgán. Proto je žalovaný toho názoru, že nemohlo být k těmto okolnostem v rámci odvolacího řízení přihlíženo znovu a sám již přihlédl výlučně k časovému odstupu od doby vytýkaného jednání do rozhodnutí ve věci samé.
9. Žalovaný rovněž uplatněné žalobní body považuje za ponejvíce blanketní, když nejsou dostatečně individualizované a jedná se typovou charakteristiku určitých „obvyklých“ nezákonností. Žalobní námitky týkající se nepřiměřenosti rozhodnutí prezentoval žalobce v blanketní formě, obecnými odkazy na nesprávnost hodnocení kritérií přiměřenosti či jeho rodinné situace, aniž by uvedl, jako formou, v jakém rozsahu nebo proč je nutno podle něj na přijaté rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu 3 měsíců nahlížet jako na rozhodnutí nepřiměřené.
10. Závěrem žalovaný navrhl zamítnutí žaloby s tím, že je podle jeho názoru napadené rozhodnutí v souladu se zákonem a že ve svém postupu neshledal procesní pochybení a na správnosti svých závěrů trvá.

IV. Obsah správního spisu

11. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
12. Žalobce byl dne 7. 12. 2022 na pracovišti nalézacího správního orgánu, kam se sám dostavil, kontrolován, kdy k prokázání svojí totožnosti předložil cestovní doklad bez biometrických údajů, ve kterém bylo vylepeno vízum č. X s platností do 30. 6. 2022. Žádné jiné a platné oprávnění žalobce k pobytu na území České republiky v cestovním dokladu vyznačeno nebylo ani lustrací v dostupných evidencích nebyla zjištěna žádost, která by žalobce opravňovala k pobytu na území České republiky. Tím vzniklo podezření, že žalobce pobývá na území České republiky neoprávněně, protože byl podle ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů zajištěn.
13. Z kopie cestovního dokladu žalobce č. X vydaného X se podává, že poslední vylepené vízum bylo s platností do 30. 6. 2022 a že naproti tomu nebylo v dokladu vyznačeno žádné jiné následné a platné pobytové oprávnění. V cestovním dokladu byla dále vylepena postupně 4 předchozí víza vydaná Českou republikou.
14. Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 13. 5. 2022, č.j. OAM-21639-46/ZM-2019, které nabylo právní moci dne 30. 6. 2022 byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty.
15. Dne 7. prosince 2022 proto správní orgán prvního stupně zahájil správní řízení ve věci správního vyhoštění žalobce, a to výslovně z důvodu podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců. Žalobce do protokolu o výsledku v procesním postavení

účastníka řízení sepsaného téhož dne za přítomnosti tlumočnicka anglického jazyka uvedl, že naposledy na území schengenského prostoru, konkrétně na území České republiky, přicestoval dne 23. 7. 2018 na základě českého pracovního víza. Měl dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání, ale změnil zaměstnavatele a jeho podaná žádost byla zamítnuta a vízum měl do 30. 6. 2022. Proti rozhodnutí Ministerstva vnitra měl podat odvolání, ale ministerstvo je nemá údajně v registru, tudíž jeho zástupce musí zjistit, kde vznikl problém. Je svobodný a bezdětný. V České republice nemá nikoho z rodiny. Aktuálně nemá žádné vízum. O azyl zatím nikde nežádal. Ví, že pobývá na území České republiky bez platného pobytového oprávnění, ale nesrovnalosti v doručení jeho odvolání řeší právník. Je zdravý a s ničím se neléčí. Žije z peněz vydělaných v zaměstnání, když pracoval. V České republice žije sám, nesdílí společnou domácnost s občanem EU ani České republiky. V České republice nemá pohledávky ani závazky. V X má celou rodinu. Má tam kde bydlet a má se kam vrátit. V zemi původu mu nic nehrozí a je to pro něj bezpečná země.

16. Dne 29. února 2024 žalobce v rámci dalšího výsledku v procesním postavení účastníka správního řízení ze přítomnosti zástupce uvedl, že začátkem léta 2023 ukončil vztah s přítelkyní a současné době je svobodný a bez vztahu.
17. Správní orgán prvního stupně následně poté, co umožnil žalobci seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, vydal rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, proti kterému se žalobce odvolal k žalovanému, který žalobou napadeným rozhodnutím o odvolání žalobce rozhodl, jak je uvedeno v bodě 1.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních námitek vycházejících přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu ve smyslu ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „s.ř.s.“). Rozhodoval přitom po projednání věci samé, ke kterému nařídil jednání poté, co žalobce vyjádřil svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.
19. Soud v dané věci vyšel z následujících právních předpisů.
20. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *„[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území nebo na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn“.*
21. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *„[r]ozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.“*
22. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *„[p]říj posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci*

řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“

23. Podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *„[v]yjcestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí“.*
24. Soud má v první řadě za prokázané, že žalobce skutečně ke dni svého zajištění a následně v době vydání rozhodnutí nalézacího správního orgánu pobýval na území České republiky neoprávněně, a to přinejmenším ode dne 30. 8. 2022 (s ohledem na možnost vydání výjezdního příkazu až na 60 dnů po pravomocném skončení řízení o žádosti žalobce o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty) do 7. 12. 2022. Ke dni zahájení správního řízení tak žalobce pobýval vědomě na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu v rozporu se zákonem celkem více než 3 měsíce. Tuto skutečnost ostatně žalobce v podstatě ani nepopíral.
25. Soud nemůže dát žalobci za pravdu v tom, že by se správní orgán I. stupně či žalovaný dopustily vůči němu nepřiměřeného postupu. Podle ustanovení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.* Správní orgán prvního stupně žalobci položil řadu otázek směřujících k objasnění skutečností relevantních pro objasnění projednávané věci. Jak vyplývá z protokolu o výsledku žalobce coby účastníka správního řízení, byly mu položeny dotazy týkající se právě posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí, příkladmo lze uvést dotazy na rodinné, ekonomické, kulturní a sociální vazby na území České republiky a Evropské unie. Žalobce uvedl, že v České republice nemá žádné politické, kulturní ani společenské vazby s tím, že většinou tráví čas doma. Správní orgány vyšly z toho, že žalobce je samostatný dospělý a zdravý člověk, který se o sebe dokáže postarat s tím, že v České republice si nevytvořil žádné vazby, které by byly silnější než vazby k zemi původu.
26. Zákon jasně vymezuje, kdy má správní orgán uložit cizinci správní vyhoštění podle § 119 zákona o pobytu cizinců. Je-li naplněna některá ze skutkových podstat § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a zároveň nedojde vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života cizince, správní orgán bez možnosti jakéhokoli správního uvážení cizinci správní vyhoštění uloží. Soud jistě souhlasí s tím, že v případě nepřiměřenosti dopadu správního vyhoštění do rodinného a soukromého života žalobce je správní orgán povinen rozhodnutí o správním vyhoštění nevydat. V daném případě však správní orgány uzavřely správně, že rozhodnutí o správním vyhoštění nebude mít nepřiměřený dopad do rodinného ani soukromého života žalobce, protože jim nezbylo než rozhodnutí o správním vyhoštění vydat.
27. V tomto smyslu se vyjádřil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. 4. 2018, č. j. 3 Azs 234/2017 – 28, kde shrnul: *„Z judikatury zdejšího soudu (např. rozsudky ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017 – 27, ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 3/2017 – 29) vyplývá, že rozhodnutí*

o správním vyhoštění se vydá tehdy, jestliže nastane některá ze skutkových okolností předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, za předpokladu, že se nejedná o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 - 74, ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016 - 46, ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017 - 21, či ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017 - 19). Nejvyšší správní soud k tomu v rozsudku ze dne 20. 7. 2017, č. j. 13 Azs 234/2017 - 30 dodal, že v některých případech správní orgán na počátku nebo v průběhu řízení o správním vyhoštění skutečně dospěje k závěru, že vyhoštění osoby není možné (typicky s ohledem na nepřiměřený zásah takového rozhodnutí do jejího rodinného života). Namísto toho potom vydá rozhodnutí o povinnosti cizince opustit území dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, který stanoví: „rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá dále cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území“. Při aplikaci tohoto ustanovení však správní orgán vždy vysvětlí, proč v daném případě nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění (typicky pro nepřiměřený zásah správního vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele), tedy že nebyly naplněny podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.“

28. Není také pravdou, že by správní orgány přiměřenost správního vyhoštění žalobce stavěly jen na tom, že má v zemi původu zázemí a má se kam vrátit. Naopak se zabývaly úrovní začlenění žalobce do české společnosti, neexistencí společenských, kulturních a ekonomických vazeb na území České republiky, závažností jednání žalobce apod. (srov. kupř. str. 5 – 6 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, nebo str. 3 - 5 napadeného rozhodnutí).
29. Námitky žalobce spočívající v nedostatečném odůvodnění stanovené doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, rovněž nelze přitakat. Správní orgán prvního stupně odůvodnil na str. 6 - 7 svého rozhodnutí, proč stanovil dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, právě v trvání jednoho roku, kterou žalovaný s ohledem na dobu trvání správního řízení ještě snížil na konečné 3 měsíce, což odůvodnil zejména na str. 3 napadeného rozhodnutí. V podrobnostech soud na tyto části odůvodnění rozhodnutí nalézacího správního orgánu a rozhodnutí žalovaného odkazuje. Pokud jde o tvrzení žalobce, že správní orgány nezohlednily jím uvedené polehčující okolnosti, má soud za to, že jde o tvrzení nesprávné, neboť stanovená doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace, v trvání 3 měsíců se nachází při spodní hranici zákonného rozpětí (0 – 5 let) a přinejmenším implicitně jsou v takto relativně mírné výměře zohledněny i žalobcem zmíněné okolnosti, když na druhou stranu nelze přijmout bagatelizaci jednání žalobce z jeho žalobních námitek vyznívající. Je třeba mít stále na paměti, že se v případě žalobce jednalo o neoprávněný pobyt v délce nejméně tří měsíců, což není doba nijak krátká či snad do konce zanedbatelná. Případná nevědomost žalobce obecně v těchto případech nemá, jak správně uvedl žalovaný, žádný relevantní význam ve vztahu k odpovědnosti žalobce za neoprávněný pobyt. V případě žalobce navíc takový argument působí účelově, když si byl vědom toho, že jeho žádost o prodloužení zaměstnanecké karty byla zamítnuta, přičemž jeho tvrzení o podání odvolání proti zamítavému rozhodnutí zůstalo ničím nepodložené.
30. Co se týče námítky, že napadené rozhodnutí nepokrývá konkrétní rodinnou situaci žalobce, má soud za to, že rodinnou situaci žalobce se správní orgány zabývaly v míře konkrétnosti

a komplexnosti, která odpovídá rozsahu, v jakém ji popsal žalobce, který v rámci svých výsledků v podstatě uvedl tolik, že v České republice nemá žádné vazby, je svobodný, bezdětný a volný čas tráví doma.

31. Soud má tedy za to, že žalovaný napadené rozhodnutí řádně odůvodnil a vypořádal se dostatečně v rozsahu odpovídajícím rozsahu a povaze odvolacích námitek žalobce. Správní orgány se také správně a dostatečně zabývaly i přiměřeností zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce podle ust. § 119a odst. 2 zákona ve spojení s ust. § 174a zákona.
32. V případě žalobce tak došlo k naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4. zákona a správní orgány tedy postupovaly správně, pokud dospěly k těmto závěrům.
33. Tam, kde žalobce dále vytýkal porušení § 2 odst. 3, 4 § 3, § 50 odst. 3 správního řádu, nutno konstatovat a souhlasit současně se žalovaným, že šlo ponejvíce o výtky v tolika obecné rovině a soud v této obecné rovině sám nezjistil žádné pochybení, na základě kterého by došlo k porušení předmětných ustanovení. Co se týče okolností ve prospěch žalobce, tak i tyto správní orgány zjišťovaly, jak uvedeno shora, zabývaly se jimi a rovněž k nim přihlédly.

VI. Závěr a náklady řízení

34. Soud tedy se shora uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny, a žalobu proto zamítl.
35. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků zdejší soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřisluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 8. ledna 2024

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D.
samosoudce

USNESENÍ

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D., ve věci

žalobce: **A. G.**, narozený dne X
státní příslušnost X
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vyšehradská 415/9, 128 00 Praha

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2176/2, 130 00 Praha

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 11. 2024, č. j. CPR-51522-3/ČJ-2024-930310-V237,

takto:

V rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 1. 2025, č. j. 20 A 56/2024-25, se opravuje údaj o dnu jeho vyhlášení tak, že datum „8. ledna 2024“ se nahrazuje datem „8. ledna 2025“.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 11. 11. 2024, č. j. CPR-51522-3/ČJ-2024-930310-V237.
2. Městský soud v Praze rozhodl o podané žalobě rozsudkem ze dne 8. 1. 2025, č. j. 20 A 56/2024-25.
3. Podle ustanovení § 54 odst. 4. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) *předseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti. Týká-li se oprava výroku, vydá o tom opravné usnesení a může odložit vykonatelnost rozsudku do doby, dokud opravné usnesení nenabude právní moci.*
4. Soud se v písemném vyhotovení rozsudku ze dne 8. 1. 2025, č. j. 20 A 56/2024-25, dopustil písařské chyby, když v jeho závěrečné části uvedl jako den jeho vyhlášení 8. leden 2024. K vyhlášení rozsudku však došlo na jednání, které proběhlo 8. ledna 2025. Toto datum tak mělo být v písemném vyhotovení rozsudku uvedeno jako datum jeho vyhlášení.
5. Protože soud tuto zjevnou nesprávnost zjistil až po doručení písemného vyhotovení rozsudku, provedl podle § 54 odst. 4 s. ř. s. tímto opravným usnesením její opravu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V Praze, dne 27. května 2025

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D.
samosoudce